

Prædiken til 2. søndag efter påske

Joh. 10, 11-16

Dagen evangelietekst beskriver både menneskers forhold til Gud. Gud som den tillidsfulde hyrde, der kender sine får, men teksten beskriver også menneskers forhold til det onde. Hvordan ulven altid er tilstede blandt fårene.

Jeg vil begynde med ulven. Hvordan forholder vi os til det onde, det som nedbryder vores liv?

Ulven har fra meget gammel tid i fortællinger være symbol på det onde. Folkesagn og eventyr er fulde af ulve. Vi kender alle Peter og ulven.

Så er der historien om de tre små grise, der flytter hjemmefra. Drager ud i verden for at søge lykken. Ulven æder de to første grise, der bygger deres huse i hø og grene. Men den tredje gris, der bygger sit hus i mursten, snyder ulven. Hver gang slipper den fra ulven og når hjem i sit hus, når den på ulvens opfordring henter radiser, æbler eller går på markedet. Her køber den tredje gris en smørtønde og ruller hjem ned ad bakke i den og slipper fra ulven. Ulven bliver så rasende, at den ville nå grisen gennem skorstenen.

Grisen fyrer da godt op under en stor gryde vand, og da ulven når ned gennem skorste-

nen, tager grisen låget af, så ulven falder ned i det kogende vand og dør. Det er der vist ikke mange, der er kedede af, for ulven er den store stygge ulv.

I andre fortællinger, dør ulven ikke. Men ulvens glubskhed bruges i en god sags tjeneste. Netop sådan er det sandfærdige eventyr om Baron von Münchhausens rejse gennem Rusland om vinteren.

Münchhausen kører af sted med sin hestetrukne kane, da han pludselig bliver indhentet af en ulv, der stormer efter ham med vidt udspilet gab, parat til at sluge ham.

Nu er gode råd dyre – men Münchhausen er snild og kaster sig ned i slæden. I det samme springer ulven med åbent gab *hen over* ham, og før han når at blinke, har den slugt hele hestens bagparti.

Man kan forestille sig, at han ikke kan undgå at blive overrasket.

Han benytter sig af situationen, tager igen pisker og garver dygtigt løs på ulven, der så arbejder sig længere og længere ind i sit futteral. Som det hedder i fortællingen.

Til sidst sidder ulven fast, hvor hesten før sad – i seletøjjet. Og de standser ikke, før de begge når velbeholdne til St. Petersburg.

Ulven, der nok er ude efter Münchhausen,

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

får ikke samme straf som den store stygge ulv, der tilintetgøres i en gryde kogende vand.

Men i begge fortællinger ender ulven som taberen. For ulven er symbol på ondskaben, det, som truer med at ødelægge vores liv.

I Johannesevangeliet derimod, bliver ulven ikke sådan tilintetgjort og besejret. Ulven går på rov blandt fårene.

Men fårene er ikke alene. Der er en hyrde, der passer på dem og vogter dem. Det er den hyrde, der sætter sit liv til for fårene. En hyrde, der leder efter dem, der er faret vild; fører dem hjem; forbinder de kvæstede.

Her er ulven ikke sådan at slippe af med. Det er et mere realistisk billede på livet. Det onde er sådan set ikke til at slippe af med.

For som mennesker lever vi i en spænding imellem det gode og det onde. Både ulven og hyrden er dimensioner livet. Og nogle gange er ulven og hyrden til stede samtidig. Lige som både tvivl og tro hører med til livet.

- Vi lever imellem *kærlighed* og *død*.
- Imellem misundelse og storsind.
- Mellem splid og fællesskab.
- Mellem had, skænderi, tilgivelse, letelse og omsorg.

En gammel filosof mente ikke, at ulven var så slem, som han ofte blev gjort til. Kan man bebrejde ulven, at den holder meget af lammesteg? Lammesteg smager da godt!, sagde han. Tag bare for dig af livet!

Det er måske rigtigt, at lammesteg smager godt, men der kan være omkostninger ved at følge ulvens eksempel. Gennem vores individuelle grådighed kan vi miste forbindelsen med os selv og hinanden.

I længden kan ulven berøve os den livsfylde,

der ligger i det uforudsete fællesskab med andre mennesker. Derfor er ulven også billede på ensomheden, den ensomme ulv, der strejfer.

På nogle billeder af dommedag kan man se, hvordan fårene til sidst bliver adskilt fra hinanden – de gode til højre og de onde til venstre! Og det kan også være nemt for os at forstå det gode og onde som det, der adskiller de gode og de onde mennesker fra hinanden.

Men skellet mellem det gode og det onde går i kristendommen ikke imellem mennesker, men ned gennem hvert enkelt menneske. Det gode og det onde er erfaringer, der bor i hvert enkelt menneske.

Det er disse menneskelige erfaringer, som Jesus forholder sig til, og som Gud inddrager i sin større historie, i historien om Jesu korsfæstelse og opstandelse.

Når vi lytter til Johannesevangeliet i dag, lytter vi også til den tjener, som Gud af kærlighed sendte til verden. Ja, det er ikke bare en tjener, men Guds egen søn, som mødte vores menneskelige erfaringer af det gode og det onde.

Den god hyrde, siger han, er den, der sætter livet til for fårene.

Jesus så døden i øjnene, da han red ind i Jerusalem, og da han ryddede templet. Hans beslutning om at give sit liv for mange videreføres i nadveren og dåben. Her genfindes Guds fællesskab med mennesker.

I nadveren og i dåben, i fællesskabet mellem mennesker, har Gud gjort sig selv kendt. Han har afsløret, at hans vilje ikke bare er retfærdighed og gengældelse, men kærlighed, overskud til at tage imod alle menne-

sker. Derfor siger Gud: ”Jeg kender alle mine får, ja, hver enkelt af dem”.

Gud afslører sig selv som den hyrde, der tager sig af sine får uanset, hvor de er henne, og hvor langt de er ude.

Kresten Thue Andersen

Kragelund og Funder

Salmer:

4, vers 1-4, 674, 218, 168, 4, vers 4-8